

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

MAURICE LEMBLAN

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

Ήρθε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μετὰ τὰ χέρια ἀνοιχτά μου εἶπε :

— "Ε! Μὰ πῶς; Καὶ σὺ ἀκόμα δὲν μ' ἀναγνωρίζεις;

— Εἶσαι ὁ... Φουρζέ... ἔ;... τοῦ ἀπεκρίθηκα διατακτικά...

Καὶ πράγματι αὐτὸς ἦταν, ὁ Φουρζέ, ὁ φίλος μου τὸν ὅποτον εἶχα νὰ ἰδῶ τρία ἡλόκληρα χρόνια. Τὸν εἶχα ἀφήσει μετὰ μαῦρα μαλλιά καὶ κόρα τὸν ἔβλεπα κάτωστρο.

— Μὰ πῶς ἄλλαξες ἔτσι, φίλε μου; τοῦ εἶπα κατόπιν. "Ἐγινες ἐντελὸς ἀνώριτος; τί ἔπαθες;

— "Ὁ Φουρζέ ἔσκυψε λίγο τὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός.

— "Ὁ! ἂν ἤξερες τί μοῦ συνέβη στὸ διάστημα κατὰ τὸ ὅποιο ἔχεις νὰ με δεις. Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν τρελλάθηκα ὕστερ' ἀπ' αὐτό... Καὶ ὅμως δὲν ἴπτανε παρὰ ἓνα ἀπρόοπτο γεγονός, μὰ ἴπτανε συγχρόνως τόσο φοικαλέο, τόσο τρομαχτικό, τόσο φοβερό!... Μὰ γιατί νὰ σέ ζαλιζῶ μετὰ προεισαγωγές... "Ακουσε καὶ χρίνε μόνος σου.

"Ὁ Φουρζέ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μετὰ φωνὴ πού διεκοπτετο συχνὰ ἀπὸ ἀναστεναγμούς, μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του :

"Πρὸ ἑικοσι μινῶν, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη, ἀραβωνιάστηκα στὴ Βρετανίη μετὰ μὴ ὥραια κοπέλλα, τῆς ὁποίας ἡ μητέρα, ἡ κυρία Μπριάλ, κατοικοῦσε στὰ περίχωρα τῆς Βάννης. "Ἐλάτρευα τὴ Μαγδαληνή, μὰ ν' ἐκείνη μ' ἀγαποῦσε μετὰ ἀληθινὸ πάθος. Κάθε ἡμέρα ἐπίγαινα καὶ τὴν ἔβλεπα μετὰ τὴ μοτοσυκλέττα μου. Οἱ πρώτες ἐβδομάδες τοῦ ἀραβωνίου μας ὑπῆξαν ὑπέροχες, ὡ θεέ μου! Πόσον ἦμουν εὐτυχεμένος γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ μὲς αὐτῆς...

"Ἐνα μῆνα πρὸ τοῦ γάμου μου πῆρα μὰ μέρα τὴ Μαγδαληνὴ καὶ τὴν ἔβαλα στὴ μπροστινὴ θέση τῆς μοτοσυκλέττας μου γιὰ νὰ πάμε στὴν ἐξοχὴ τῆς Γκιρανὸν, ὅπου θὰ μὰς περιμένε καὶ ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία θὰ πῆγαινε ἐκεῖ σιδηροδρομικῶς.

"Ὁ! εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὠραίους περιπάτους τοῦ κόσμου, ὁ γύρος τῆς Γκιρανὸν. "Ὅταν ἐφθάσαμε ἐμπρὸς στὰ παμμεγίστα εἰρεῖπια τοῦ Σουίσινο ὁ ἐνθουσιασμός μου, ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται μ' ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω πόσο μαγευτικὰ ἴπτανε τὰ τοπεῖα αὐτά. "Ἐρημιά βασιλεύε γύρω μας. Εὐτυχῶς εἶχαμε φροντίσει νὰ προμηθευθῶμε μερικὲς τροφές γιὰ νὰ φάμε μετὰ τὴ Μαγδαληνὴ, ἐπάνω στὰ χορτάρια, μόνον ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλον...

"Αφοῦ φάγαμε ξεκινήσαμε καὶ πάλι. "Ἡ μοτοσυκλέττα μου ἔτρεχε σὰν ἀστραπὴ καὶ τὰ διάφορα τοπεῖα τριγύρω μας ἀλλάζανε διαρκῶς καὶ γινότουσαν πιὸ μαγευτικὰ, πιὸ ὑπέροχα, πιὸ θαυμάσια...

Τρέχαμε μέσα ἀπὸ πεῦκα καὶ ἔλατα. Εἶνε ἀλήθεια πῶς εἶχα ἀναπτύξει μεγάλη ταχύτητα ἀλλὰ ἐπρόσχεα πολὺ καὶ δὲν ἀφῆνα οὔτε στιγμὴ τὸ τιμῶν ἀπ' τὰ χέρια μου. "Α! πόσο ἦμουν εὐτυχισμένος γιὰ τὸ θησαυρὸ αὐτὸ πού εἶχα στὸ πλάι μου... Σὲ μιά στιγμὴ ἡ Μαγδαληνὴ, καταμαγεμένη ἀπὸ τὸ περιβάλλον, καὶ χωρὶς νὰ γυρισθῶ τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος μου, μετὰ ῥώτησε μετὰ τὴ γλυκεῖα τῆς φωνῆς :

— Μ' ἀγαπᾷς, "Αλβέρτε; Πές μου πῶς μ' ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπ' ὅσο σ' ἀγαπᾷ ἑγώ... Πές μου πῶς θὰ με κάνης εὐτυχῆ...

Αὐτὴ ὅμως ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ μπροστὰ ἀπὸ τὴν μοτοσυκλέττα μας περνοῦσε ἓνα σκυλί... Προσπάθησα νὰ κάνω μιά μικρὴ κλίση, γιὰ νὰ μὴν τὸ διαμελίσασα... Μὰ δυστυχῶς τὸ σκυλάκι αὐτὸ ὠσόθηκε ἀλλὰ ἡ μηχανὴ μου ἀνετρέπη καὶ μαζί μ' αὐτὴ σωριαστήκαμε στὸ χῶμα κ' ἐπέλες... "Ἡ πτώσις ὅμως αὐτὴ δὲν μοῦ φάνηκε καὶ πολὺ ἰσχυραία. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἤρθε μάλιστα νὰ γελάσω... Σὲ τρία λεπτά, μόνις σηκώθηκα, πλησίασα τὴν Μαγδαληνὴ καὶ τῆς εἶπα :

— Εὐτυχῶς εἶμαστε τυχεροί... Δὲν χτυπήσαμε καθόλου... ἔ;... μὴπως χτύπησες ἐσὺ;...

"Ἐκείνη ὅμως δὲν ἀπαντοῦσε : "Ἐσκυφα λίγο γιὰ νὰ τὴ σηκῶσω, φανταζόμενος πῶς θὰ εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὸ φόβο της. Καθὼς ἔσκυβα ὅμως ἐπάνω της διέκρινα λίγο αἶμα νὰ τρέχη ἀπ' τὸ μετωπὸ της! Στὸ ἀγγελικό της πρόσωπο μιά θανάσιμη χλωμάδα εἶχε ἀπλωθεῖ... "Ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ... "Ἐβαλα τὸ χέρι μου στὴν καρδιά της. "Αλλοίμονο, καλλίτερα νὰ μὴν τὸ ἔβαζα!... "Ὅλα, ὅλα εἶχαν τελειώσει... "Ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ ἀγαπημένη μου, ἡ μνηστή μου ἴπτανε νεκρὴ!...

Καὶ κόβοντας ἀπότομα τὴν ὁμιλίαν του ὁ Φουρζέ, ἀπλωσε τὰ

χέρια του καὶ μ' ἐκύτταξε μετὰ ὀρθάνοιχα μάτια :

— Καταλαβαίνεις;... Πιστεύω νὰ προμάντευσε τί φοβερὸ ἐγκλημα μ' ἔκανε νὰ διαπράξω ἢ μοῖρα μου;... Μὰ ὄχι, ὄχι! Δὲν πιστεύω νὰ καταλαβαίνεις... "Ακου λοιπόν!... "Ὁ θάνατος μῆς ἀραβωνιαστικῆς, ἀφήνει βέβαια μεγάλη θλίψη σ' ἐκεῖνον πού τὴν ἀγαπᾷ. Μὰ ἐδῶ ὅμως δὲν ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ... "Ἐδῶ ἡ ἀραβωνιαστικὴ μου δὲν πέθανε καταλαβαίνεις... δὲν πέθανε... "Ἐγὼ τὴν σκότωσα ἐγώ... τὴν ἔρριξα ἐγώ, κατὰ λάθος... τὴν γκρέμισα ἀπ' τὸ ποδήλατό μου... Καὶ σκέψου ἀκόμα, σκέψου πῶς στὸ μέρος ἐκεῖνο ἦμουν μόνος... μόνος.

Φαντάσου νὰ βρισκομαί στὸ ἔρημο ἐκεῖνο δάσος μετὰ μιά γυναῖκα νεκρὴ παγωμένη μόνος, ἐρημὸς, χωρὶς νὰ ξέρω πῶς τὸ πρέπει ν' ἀποφασίσω. Σὲ μιά στιγμὴ ἔκανα νὰ φωνάξω... Μὰ τίποτα! Δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζῶσα γύρω μου... Θεέ μου! νὰ εἶμαι μόνος μ' ἓνα πτώμα... Πῶς ἐβάσταξα... πῶς δὲν πέθανα...

"Ἐπὶ τέλους, συνῆλθα κάπως, ἀποφάσισα νὰ τὴν μεταφέρω στὸ σπίτι της... Θεέ μου! Τί θεῖα καταδίκη... Παρακολούθησέ με, φίλε μου, μετὰ τὴ φαντασίαν σου καὶ ἀκούσε με συγχρόνως : "Ἐληθον τὴ νεκρὴ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἐκάθισα στὸ κάθισμά της, τὴν ἔδεσα ἐκεῖ καθισμένη ὅπως ἴπτανε, μετὰ τὰ πετῶα τῆς μοτοσυκλέττας μου, καὶ ἔβαλα ἀμέσως ἐμπρὸς τὴ μηχανή... Καὶ τώρα ἐμπρός οἱ δυὸ μελλονόμενοι!... Καλὸ ταξίδι οἱ ἐρωτευμένοι!

"Ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς εἶνε βέβαια εὐκολο νὰ καταλάβης τί ἔγινε. Τὸ ποδήλατο ἔτρεχε ἐμπρός, ἐνῶ τὸ κεφάλι τῆς νεκρῆς ἀγάπης μου ἔκλεινε πότε δεξιὰ, πότε ἀριστερὰ, πότε μπροστὰ καὶ πότε πίσω, σὰ νὰ χαρτοῦσε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ὥραια καὶ γελαστὴ φύση πού ἀπλονότανε γύρω μας...

Τὰ μαλλιά της εἶχαν λυθεῖ καὶ καθὼς τῆς τὰ ἔπαιρνε ὁ ἀνεμος, ἔπεφταν ἐπάνω στὸ πρόσωπό μου καὶ μ' ἐγὰίνεσαν ἀπαλά!... Θεέ μου! τί ἀπελπισία!... Σ' ἔνα χωριὸ τὰ παιδιὰ μόλις μὰς εἶδαν ἔτρεξαν καὶ μὰς περικυκλώσανε περιεργα γιὰ νὰ ἰδοῦν, ποιὰ ἴπταν ἐκείνη ἡ κυρία, ἡ δεμένη ἐπάνω στὸ κάθισμα τῆς μοτοσυκλέττας, μετὰ τὸ αἰματομένο πρόσωπο καὶ τὰ ὀχρὰ χεῖλη...

Πάρα κάτω, κοντὰ στὴ μικρὴ γέφυρα τῆς Βιλαίν, ἔπαθα καὶ ἄλλη μιά ἱστορία... Μοῦ σάθησε ἀκριβῶς ἡ βενζινα μου καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ χρησιμοποίησω τὰ πεντάλ.

Μὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἴπταν τίποτε. "Ὅσο πλησίαζα πρὸς τὸ τέμα τόσο ἡ ἀγωνία μου μεγάλωνε. Σὲ λίγο θὰ ἔβλεπα τὴν μητέρα της, πού θὰ μὰς περιμένε!... Δὲν ἴπτανε βέβαια αὐτὸ! Εἶχε ἀφήσει τὴν πόλη γιὰ νὰ ἔλθῃ πρὸν συνάντησί μας... Καὶ ἴσως μάλιστα νὰ μὰς εἶδε... Ναι, ναί!... Μὰς εἶδε, εἶπα μέσα μου! Νάτην! Τὴν ἔξαφρισα μακριὰ νὰ κουνῆ τὸ λευκὸ της μαντηλάκι. Γελοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς καὶ δυὸ λέξεις ἔφευγαν ἀπὸ τὰ χεῖλη της : Μαγδαληνὴ μου! Μαγδαληνὴ μου!...

...Ναι, ναί! "Ἡ Μαγδαληνὴ!... "Ἡ κόρη σου! εἶνε ἐδῶ. Μαζὶ μου... "Αγκάλιασέ την. Φίλησέ την!... Μὰ ὄχι, ὄχι! Μὴ τὴν κυττάξεις πιά... Φίλησέ την, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξης στὰ μάτια... Δὲν πρέπει, δὲν πρέπει!...

"Ὁ Φουρζέ δὲν μπόρεσε πιά νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ διήγησή του. Εἶχε γίνει κατακίβητος, τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν καὶ τὰ μάτια του εἶχαν ἀρχίσει νὰ δακρῶζον.

"Αφοῦ σταμάτησε μερικὲς στιγμὲς τὴν ὁμιλίαν του, ὕστερα, μετὰ μεγάλη προσπάθεια κατὰφερε νὰ προσθέσῃ ἀκόμα :

— "Ἡ μητέρα τῆς τρελλάθηκε!... Κι' ἐγώ;... ἔ;... Νά, ἔγινε ἔτσι ὅπως μετὰ βλέπεις!... Maurice Lemblan

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Τὸ δειλινὸ—τὴν ὥρα αὐτὴ θυμοῦνται—πλάι στὴ γλάστρα, Σὰ θὰ κεντᾷς μονάχη σου στ' ἅγιο παράθυρό σου, Σὰ θὰ κεντᾷς τὰ λουλουδά, τὸν σφαιρὸ μετὰ τ' ἄστρα, Νᾶμαι τὸ καλοθύμητο στοχαστικὸ δνεῖρό σου.

"Ἄν με θυμᾶσαι, θάρχωμαι σὰ μὴ σκιὰ—ποὺς ἔξερει;—Ξενιτεμένος ἢ νεκρὸς θάρχωμαι ἐκεῖ πού θῆσαι, Σὰ βλέπης φύλλα, σύννεφα, πουλιὰν φεράστὰ στὸ ἄγερ, Σὰ βλέπης καρβιὰν πανιά, σοικεῖα... νὰ με θυμᾶσαι.

Λάμπρος Πορφύρας

Γενματίσαμε στὴν ἐξοχὴ...